



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У 7629/19
8. септембар 2020. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Радојке Маринковић, председника већа, Гордане Богдановић и Јасмине Минић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Мала хидроелектрана “Звонце” д. о. о, Београд-Стари град, Косовска 16, чији је пуномоћник Вања Савовић, адвокат из Београда, Косовска 16, против туженог Министарства заштите животне средине Републике Србије, Београд, Омладинских бригада 1, ради поништаја решења, број 353-03-00271/2019-10 од 4. априла 2019. године, у предмету заштите природних добара и ресурса, у нејавној седници већа, одржаној дана 8. септембра 2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства заштите животне средине Републике Србије, број 353-03-00271/2019-10 од 4. априла 2019. године, и **ВРАЋА** предмет надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство заштите животне средине Републике Србије, Београд, Омладинских бригада 1, да тужиоцу Мала хидроелектрана “Звонце” д. о. о, Београд-Стари град, Косовска 16, на име накнаде трошкова управног спора, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, исплати износ од 17.370,00 динара.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства заштите животне средине Републике Србије-Сектор за надзор и предострожност у животној средини-Одељење за заштиту биодиверзитета-Пиротски управни округ, Пирот, број 922-480-501-00171/1/2018-04 од 4. јануара 2019. године, којим је, тачком 1. диспозитива, Малој хидроелектрани Звонце д. о. о, Београд-Стари град, Косовска 16, као инвеститору радова на изградњи МХЕ “Звонце”, забрањено, и то

одмах по пријему решења, извођење радова у супротности са издатим условима заштите природе Завода за заштиту природе Србије, 03 број 020-2393/2 од 12. септембра 2018. године; тачком 2. диспозитива, Малој хидроелектрани Звонце д. о. о, Београд-Стари град, Косовска 16, као инвеститору радова на изградњи МХЕ "Звонце", наложено је да, у року од 20 дана од дана пријема решења, терен обухваћен радовима (цевовод постављен у оквиру природног корита за велику воду у дужини од 300-350m, низводно од водозахвата) санира и врати у претходно стање; тачком 3. диспозитива, одлучено да жалба не одлаже извршење овог решења.

Тужбом, поднетом овом суду преко пуномоћника, дана 13. маја 2019. године, уређеном по налогу Суда поднеском од 5. новембра 2019. године, допуњеном поднесцима од 21. маја 2019. године и 22. јула 2020. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због неправилно односно нетачно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене закона. Навео је да је записник инспектора достављен тужиоцу електронским путем 4. јануара 2019. године, на који је тужилац имао право да у року од пет радних дана достави примедбе. Будући да је 7. јануар верски празник (нерадни дан), то је рок почео да тече од 8. јануара, а не 7. јануара, како је то погрешно утврдио тужени орган, и истекао је 14. јануара 2019. године. Истакао је да је примедбе на записник о инспекцијском надзору тужилац доставио 14. јануара 2019. године, о којима првостепени орган није одлучио, јер је оценио да су неблаговремене. Навео је да је тужилац, сагласно одредбама Закона о планирању и изградњи, тражио услове од органа надлежног да донесе решење о измењеној грађевинској дозволи, те да их није тражио од Завода за заштиту природе Србије, чије решење тужиоцу није ни достављено. Нагласио је да је тужени орган пропустио да оцени на који начин је утврђено да су цеви укопане у корито Ракитске реке, и у којој дужини, с обзиром да је синтагма "300m до 350m" непрецизна. Истакао је да у време инспекцијског надзора водозахват није био ни близу завршетка, тако да цеви нису укопане низводно од водозахвата. Навео је да поступајући органи нису утврдили шта је то природно корито за велику воду Ракитске реке и где се налази тај део корита у који су укопане цеви. Истакао је да је, након што је Завод за заштиту природе Србије донео решење, број 020-620/2 од 23. марта 2018. године, тужилац израдио нови идејни пројекат, којим је отклонио све примедбе и изместио делове цевовода из Ракитске реке, после чега је наведени завод донео решење, 03 број 020-2393/2 од 12. септембра 2018. године. Нагласио је да траса цевовода не иде коритом Ракитске реке, тако да цеви нису укопане у корито наведене реке. Навео је да је основ доношења првостепеног решења одредба члана 120. тачка 2) Закона о заштити природе, по којој инспектор има права и дужност да утврђује спровођење услова и мера заштите природе, других аката издатих на основу овог закона и других прописа. Из наведеног произлази да инспектор није овлашћен да забрани извођење радова које тужилац изводи у свему према правоснажној грађевинској дозволи. Нагласио је да се орган надлежан за издавање грађевинске дозволе три пута обраћао туженом органу преко Завода за заштиту природе Србије, којем је достављен пројекат који садржи трасу и начин укопавања цеви, и добио је позитивно мишљење да је пројекат у складу са условима Завода за заштиту природе Србије, тако да наведени завод ни по пријему грађевинске дозволе није имао ниједну примедбу на издату дозволу. Навео је да је измењена грађевинска дозвола једини документ који је достављен тужиоцу, односно једини документ по коме

изводи радове. Предложио је да Суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 16.000,00 динара, на име састава тужбе, и трошкова судске таксе.

Тужени орган је, одговором на тужбу, остао код разлога образложења оспореног решења, и предложио је да Суд тужбу одбије.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган, по представи физичког лица, извршио ванредни теренски инспекцијски надзор у присуству инвеститора и Данијела Микуљанца, дана 27. децембра 2018. године, на МХЕ "Звонце" на Ракитској реци, у селу Ракита, општина Бабушница, којом приликом је утврђено да је у оквиру природног корита за велику воду, у дужини од 300 до 350m, постављен цевовод, а што је у супротности са тачком 1. алинеја 2) диспозитива решења Завода за заштиту природе Србије, 03 број 020-2393/2 од 12. септембра 2018. године, којом инвеститору МХЕ "Звонце" није дозвољено укопавање цевовода у оквиру природних корита за велику воду, као и њихово постављање изнад Ракитске реке и њених притока. Утврђено је, такође, да је на десној обали у висини водозавхвата (који је делимично урађен), дошло до активирања клизишта, површине 200 до 300m², и да је на левој обали, од водозавхвата до деонице где се цевовод одваја од корита за малу воду, уништена вегетација. О утврђеном чињеничном стању сачињен је Записник о инспекцијском надзору, број 922-480-501-00171/2018-04 од 3. јануара 2019. године, који је достављен тужиоцу 4. јануара 2019. године, са поуком да има право да, у року од пет радних дана од дана пријема Записника, стави примедбе у писаној форми. Ожалбеним решењем, позивајући се у уводу решења на одредбе чл. 120. ст. 1. тач. 2) Закона о заштити природе и чл. 37. Закона о инспекцијском надзору, првостепени орган је донео ожалбено решење којим је одлучио као у диспозитиву тог решења.

Против наведеног решења тужилац је изјавио жалбу, која је оспореним решењем одбијена као неоснована. Према разлозима из образложења оспореног решења, тужени орган се позвао на наводе из образложења првостепеног решења. Тужени је оценио да наводи жалбе којима се указује да је ожалбено решење достављено жалиоцу пре истека рока за изјашњење на записник о инспекцијском надзору, не одговарају стању у списима предмета, јер је записник примљен дана 04.01.2019. године у петак, да је рок од пет радних дана остављен за изјашњење почео тећи наредног радног дана, у понедељак 07.01. и да је истекао у петак 11.01.2019. године, одакле закључује да наводи жалбе према којима је рок истицао 14.01.2019. године немају основ у наведеним чињеницама. Закључујући да ни остали наводи жалбе и докази у спису нису од утицаја на другачије решење ове управне ствари, јер није спорна траса цевовода означена у решењу о грађевинској дозволи, као ни парцеле кроз које је планирано да цевовод пролази, већ је спорно укопавање цевовода у оквиру

природног корита за велику воду, што није дозвољено решењем Завода за заштиту природе Србије од 12. септембра 2018. године, тужени орган је, применом члана 170. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 141. ст. 4. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр. 18/16 и 95/18), прописано је, између осталог, да образложење решења мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог.

Одредбама члана 4. Закона о инспекцијском надзору („Службени гласник РС“, бр. 36/15...95/18), прописано је да: садржина, границе, овлашћења, права и обавезе при вршењу инспекцијског надзора утврђени су овим и посебним законима (став 1.); у поступку вршења инспекцијског надзора инспектор, односно други овлашћени службеник поступа, између осталог, сагласно начелима и правилима поступка којима је уређен општи управни поступак (став 2.).

Одредбом 35. Закона о инспекцијском надзору, прописано је да инспектор сачињава записник о инспекцијском надзору (став 1.); записник се доставља надзираном субјекту у року од осам дана од завршетка инспекцијског надзора (став 5.).

Одредбом члана 36. истог закона, прописано је да: надзирани субјект има право да у писаном облику стави примедбе на записник о инспекцијском надзору, у року од пет радних дана од његовог пријема (став 1.); инспектор оцењује примедбе, све заједно и сваку засебно, и у међусобној вези (ств 2.); инспектор може после тога да изврши допунски инспекцијски надзор, да би утврдио чињенице на које се примедбе односе (став 3.); ако су у примедбама на записник изнете нове чињенице и нови докази, због којих треба изменити чињенично стање које је утврђено у записнику или друкчије правне и друге оцене, инспектор о томе саставља допуну записника, на коју се не може ставити примедба (став 4.); поступајући по примедбама на записник, инспектор може да измени предложену или наложену, односно изречену меру или да одустане од ње (став 5.).

Одредбом члана 37. ст. 1. Закона о инспекцијском надзору, прописано је да решењем инспектор одлучује о мерама управљеним према надзираном субјекту.

Одредбама члана 1. Закона о заштити природе („Службени гласник РС“, бр. 36/09...95/18), прописано је да се овим законом уређује интегрални систем заштите животне средине којим се обезбеђује остваривање права човека на живот и развој у здравој животној средини и уравнотежен однос привредног развоја и животне средине у Републици Србији. Према члану 2. истог закона, систем заштите животне средине чине мере, услови и инструменти за: 1) одрживо управљање, очување природне равнотеже, целовитости, разноврсности и квалитета природних вредности и услова за опстанак свих живих бића; 2) спречавање, контролу, смањивање и санацију свих облика загађивања животне средине (став 1.); Одрживо управљање природним вредностима и заштита животне средине остварују се у складу са овим и посебним законом (став 2.).

Одредбом члана 119. став 1. Закона о заштити природе, прописано је да

инспекцијски надзор врши Министарство преко инспектора заштите животне средине у оквиру делокруга утврђеног овим законом.

Одредбом члана 120. ст. 1. тач. 1) и 2), у вршењу инспекцијског надзора инспектор има права и дужност да утврђује: коришћење и употребу заштићених природних вредности и других делова природе; спровођење услова и мера заштите природе, других аката издатих на основу овога закона и других прописа.

Одредбама члана 121. тач. 1) и 2) наведеног закона прописано је да је у вршењу инспекцијског надзора инспектор овлашћен да: забрани коришћење и употребу заштићених природних вредности и других делова природе без одобрења или противно одобрењу; нареди спровођење услова и мера заштите природе, других аката издатих на основу овога закона и других прописа.

Одредбом члана 2. тачка 1) Закона о државним и другим празницима у Републици Србији ("Службени гласник РС", бр. 43/01...92/11), прописано је да се у Републици Србији празнује верски празник први дан Божића (7. јануар), а према члану 3. ст. 1. у дане државних и верских празника који се празнују у Републици Србији не раде државни и други органи, привредна друштва и други облици организовања за обављање делатности или услуга, осим на Дан победе, који се празнује радно.

Оцењујући законитост оспореног решења на основу изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, Управни суд налази су неосновани наводи тужбе којима се оспорава надлежност инспектора заштите животне средине, јер тужилац радове изводи по одобрењу за градњу надлежног органа, будући да из списка произлази да је у конкретном случају инспектор заштите животне средине вршио инспекцијски надзор у оквиру делокруга утврђеног Закона о заштити животне средине и сагласно овлашћењима прописаним наведеним одредбама тог закона.

Међутим, тужилац основано тужбом указује да је оспореним решењем повређен закона на његову штету, с обзиром да је и по оцени суда, то решење захваћено повредама правила поступања прописаним наведеним одредбама члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, јер правилност одлуке дате у диспозитиву оспореног решења и дати разлози не произлазе из правних прописа и стања у достављеним списима. Наиме, из списка предмета произлази да међу странкама није спорно да је Записник о извршеном инспекцијском надзору од 3. јануара 2019. године, достављен тужиоцу дана 4. јануара 2019. године (петак), са правом на примедбе у року од пет радних дана од достављања записника. Спорно је када је истекао рок за примедбе тужиоца као надзираног субјекта на наведени записник. Како је наведеним одредбама члана 2. и 3. Закона о државним и другим празницима у Републици Србији, прописано да је 07. јануар, први дан Божића, нерадни дан, то се по оцени суда, не може прихватити као правилно закључивање туженог да је рок за примедбе на записник о инспекцијском надзору који је тужиоцу достављен дана 04.01.2019. године, истекао дана 11.01.2019. године, и да наводи жалбе које тужилац понавља у тужби, да је рок од пет радних дана од пријема записника истекао дана 14.01.2019. године (понедељак), не одговарају стању у списима предмета. Са наведених разлога, а имајући у виду наведене одредбе члана 35. и 36. Закона о инспекцијском надзору, којима је прописано право на примедбе на записник о инспекцијском надзору и поступање инспектора по примедбама надзираног субјекта, те чињенице да је тужилац у тужби указао да је на

записник о инспекцијском надзору поднео електронским путем примедбе дана 14.01.2019. године, и у прилогу тужбе доставио приказ електронске поште и поднесак насловљен као примедбе на записник, при чему се у списима предмета које је тужени доставио суду уз одговор на тужбу, исти поднесак налази уз записник о инспекцијском надзору од 03.01.2019. године, Управни суд налази да су наведене повреде правила поступања од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, због чега их је у поновном поступку потребно отклонити.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али их није посебно образлагао, с обзиром да због повреда правила поступка учињених у поступку доношења оспореног решења, није могао да цени законитост оспореног решења у материјалноправном смислу.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем тужени орган повредио закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. у вези члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

У поновном поступку тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење о жалби тужиоца, имајући у виду и наводе тужбе, придржавајући се примедба Суда изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, Суд је имао у виду да из списка произлази да је у вези с покретањем и вођењем овог спора, имао трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе, које је, применом тар. броја 43. у вези с чланом 15. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12), одредио у износу од тражених 16.000,00 динара, као и трошкове у висини судске таксе на тужбу и пресуду, које је, применом тар. броја 28. став 1. и тар. броја 29. став 1. тачка 2. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94...95/18), одредио у износима од 390,00 динара односно 980,00 динара, укупно 17.370,00 динара. На основу наведеног Суд је, сагласно одредбама члана 153. став 1. и члана 154. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), чија је сходна примена прописана одредбом члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 8. септембра 2020. године, 15 У 7629/19

Записничар
Весна Мутавцић, с.р.

Председник већа - судија
Радојка Маринковић, с.р.

За тачност отправке
Управитељ писарнице
Дејан Бурић

МА